

Arrest

nr. 176 628 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VRINTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad wijst erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus

2010, nr. 206.948). In casu wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De Raad dient deze grief dan ook te beoordelen en de verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling hiervan door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster vordert in een eerste, tweede en derde middel de nietigverklaring van de bestreden beslissing *“wegens het ontbreken van een datum in de akte van kennisgeving [...], wegens de schending van de regels van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheidsbeginsel, [...] en wegens de miskennis van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ten aanzien artikel 74/13 en 62 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM”*

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 5 juli 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 13 juli 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. In het proces-verbaal van 8 september 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij wenst te volharden in haar verzoekschrift en stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar familiale omstandigheden, met name het gegeven dat zij in België is bevallen van een kind dat eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat zij op het punt stond te huwen met een persoon die beschikt over een langdurig verblijf in België en die het kind wenste te erkennen. Zij wijst erop dat zij midden augustus 2016 in het huwelijk is getreden en dat haar kind ongeveer een week later door de vader/echtgenoot werd erkend en legt stukken dienaangaande neer. Zij bevestigt dat op heden nog geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend, doch dat dit de volgende stap zal zijn. De verwerende partij heeft geen opmerkingen, maar wijst erop dat de neergelegde stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.”*

2.4. Verzoekster herhaalt de elementen die haar zaak kenmerken – met name dat zij op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing op het punt stond in het huwelijk te treden met haar (huidige) echtgenoot en dat laatstgenoemde haar kind wenste te erkennen – doch hiermee weerlegt zij niet het vastgestelde in de beschikking, dat enerzijds het door haar geschetste familieleven is gestoeld op hypothesen, die nog niet hebben plaatsgevonden en dat anderzijds uit een lezing van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat met de familiale omstandigheden rekening werd gehouden. Door nogmaals te poneren dat verweerder naar haar oordeel hiermee *“onvoldoende rekening heeft gehouden”*, doch zonder enigszins in te gaan op het gestelde dienaangaande in de beschikking, brengt verzoekster de beschikking niet aan het wankelen. Waar verzoekster thans de bewijsstukken neerlegt inzake het intussen voltrokken huwelijk en de erkenning van het kind, wijst de Raad erop dat deze stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de Raad, optredend als annulatierechter, hiermee geen rekening vermag te houden bij zijn beoordeling van de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Indien verzoekster meent dat de thans voorliggende familiale situatie van die aard is dat deze een verblijf in België kan verantwoorden,

verhindert de bestreden beslissing haar niet de hiervoor geëigende verblijfsprocedure op te starten, wat ook werd aangegeven in de beschikking en wat zij op heden evenwel nog niet heeft gedaan.

2.5. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld. De beschikking blijkt derhalve overeind.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA